

ne bode veliko. Taka je turška pravica! — Na otoku Kreta še ni miru in tirja kršč. ljudstvo, naj se sklone otok z grškim kraljestvom, toda turško ljudstvo ne mara tega. Vsled tega je med njima vedno večje sovraštvo. — Mogoče je, da pojde s časom vsa ital. vojska iz dežele ob Rdečem morju, iz Masave. Pač škoda toliko denarja, ki ga je stal Italijo ta vojaški izlet. — Cesar in cesarica brazilijanska sta prišla v Rim in je kardinal Rampolla se pri niju oglašil ter ju pozdravil v imenu sv. Očeta.

Za poduk in kratek čas.

Kovač Lojze.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)

Zapisal Leon Štorman.

(Konec.)

Čez nekaj let potem pride smrt po Lojza, kajti potekla so leta njegovega življenja. Kovač se skrivoma nasmeje in jo lepo ogovori: „Blaga gospa, ponižno prosim malo potrpljenja, da si jaz svoje reči v red spravim. Brž bom pripravljen. Do tačas se pa na to-le klop vsedi, da si malo počiješ, vem, da si spehana, ker moraš neprenehoma okoli letati.“

Smrt nič hudega se ne nadejajoč sede. Zdaj pa je kovač napel glasen smeh rekoč: „Tu sedi, in ne gani se, dokler se meni ne bo ljubilo te izpustiti.“

Smrt hoče vstati, pa ne more; vzpenja se na vse kriplje, a zastonj. Morala je sedeti, kakor bi bila prikovana. Zdaj začne prositi Lojza, da naj jo izpusti. Obljubi mu tudi, da ga bode pustila pri življenji, dokler bo sam hotel živeti.

Kovač vesel, da se smrti tako lahko odkriža, ji veli vstati, ona bila je pa tudi možbeseda in ga je pustila pri miru.

Čez malo časa potem pridejo hudiči po-nj. Lojze jih nagovori rekoč: „Ljubi moji, predno se ločim od tega sveta, da grem z vami, prosim, ko bi hoteli mi še eno zadnjo željo izpolniti.“

„Povej, kaj želiš, da ti izpolnimo.“

„Rad bi imel namreč, da bi mi zrel sad od drevesa pred kovačnico obrali, da bi ga seboj za popotnico vzel, ker nerad ga drugim pustim“, reče zelo ponižno Lojze.

„To ti kmalu naredimo“, rečejo hudiči, „potem pa greš z nami.“

„Če mi pa vsega sadu ne oberete, pa tudi jaz z vami ne grem“, opomni vesel Lojze.

„Velja“, rečejo hudiči, „mi tudi z drevesa poprej ne gremo, da sad oberemo.“

Zdaj splezajo na drevo, ter prav polagoma začnejo sad obirati, kajti mislili so si: Kaj bi hiteli, bomo še tako prehitro obrali. — Ali sadu na drevesu le noče nič manj biti; zagadel hočejo prehiteti, smukajo od veje do

veje, hitijo, kar najbolj zamorejo, a če eden sad odtrgajo, zori že med tem drugi.

Ko vidijo, da se brez vspeha mučijo, hočejo doli odlaziti, pa Lojze jih ne pusti, opominjajoč jih na obljubo. Le edino po tem potu jih spravi doli, če vsi v eno mavho poskačejo.

Ker si hudiči drugače pomagati ne morejo, tudi to naredijo: Lojze zaveže mavho, pa jo nese na fužine pod najtežje kladivo in tam jih strašno natolče, tako, da so vsi črni postali, in so neki od tistega časa še zdaj vsi črni. —

Potem je Lojze živel še dolgo časa, da se je že silno postaral in nazadnje, ves življenja sit, sklone ta svet zapustiti. Opravi se, za pas si vtakne kladivo in klešče, pa spleza po gabru, kateri je bil tudi zrastel na njegovo željo, pred nebeska vrata. Potrka. Bog se oglasi: „Ti si nisi nebes zaslužil!“

Lojze žalosten spleza doli, pa gre pred pekel. Ko hudiči dobijo vest, kdo je pred peklenškimi vrati, prevzame jih velik strah, ker še niso pozabili, da jih je on hudo tepel. Zato priskočijo, kolikor se jih nadregniti more do vrat in tiščijo na nje tako močno, da so vsi kremplje skozi porinili; Lojze to zapazivši si misli: Ti me še morajo pomniti, ter jim, ker je imel kladivo in klešče pri sebi, zakrivi skozi vrata moleče kremplje nazaj in zatolče v duri. Tako jih je k vratom „prinetal“.

Zdaj spleza zopet pred nebesa in reče: „Kaj mi je zdaj storiti? V nebesa me nočete, v peklu pa se me bojijo.“

Bog mu pa odgovori: „Ako nočeš večno pogubljen biti, pa pojdi v mesec.“

Lojze na to reče: „Rajši sem vsaki mesec star in mlad, kakor pa večno pogubljen. Sveta bode še enkrat konec, večnosti pa nikoli.“

In Bog ga je dal v luno.

V temnih pegah na mesecu še dandanes, v jasnih nočeh, kadar je polna luna, hoče ljudstvo zapaziti: oči, nos, usta, kladivo in klešče kovača Lojza.

Smešnica 16. Pri otrokih se vžene marsikaj, na kar ne misli lahko kdo drugi. Tako sta si bila dva otroka v prepiru. „Veš kaj“, reče brat starši sestrici, „veš, kaj si želim jaz sedaj?“ — „No kaj?“ vpraša ga dekle. „Naj bi bil jaz tvoj oče“, odgovori brat pomenljivo. „Tedaj bi ti jaz dal lahko par gorkih po hrbtu, ti pa bi se mi ne smela ustaviti.“ „O kaj bi že to bilo!“ zavrne ga sestra, „ko bi bila pa jaz tvoj starši brat, nič bi si ti ne upal do mene“.

Razne stvari.

(Cesarska milost.) Njih veličanstvo svitli cesar je dal Blažu Krumbergerju 500 fl. za nekako odškodnino krivice, ki jo je trpel

blizu 9 let. Leta 1879 so ga bili porotniki v Celji obsodili, da je bil kriv umora. Obsodili so ga na smrt, pa je dobil ces. pomiloščenje in je prišel v ječo za čas življenja. Sedaj pa se je razodelo — na smrtni postelji —, da je bil čisto drug človek kriv umora.

(Na znanje.) Vemo, da zanima mnogo naših bralcev, kaj da so vse videli naši romarji v Rimu in na poti tje in nazaj, zato začnemo v prihodnjem listu zanimivo popisovanje te božje poti. Spisuje ga mil. g. stolni korar v Mariboru, dr. Ivan Križanič. Nekaj ga imamo že v rokah, toda za to številko ni bilo več prostora za-nj.

(Sv. birma.) Nj. ekselencija, mil. knezoškof delijo zakrament sv. birmе dne 2. junija v Celji v nemški cerkvi, dne 3. junija pa v mestni cerkvi; dne 4. junija v Žalcu, 5. jun. na Polzeli, 6. na Paki, 7. v Braslovčah, 9. v Gomilskem, 10. na Vranskem, 11. pri sv. Pavlu pri Bolski, 12. v Grižah in 13. na Teharji.

(Obletnica.) Slov. čitalnica v Celji obstoji že 25 let in priredi vsled tega v nedeljo, dne 29. aprila lepo veselico svojim udom.

(Tatje.) V noči od dne 13. aprila so ulomili tatje v založišče črne vojske v Celji ali ni jim šlo po volji, kajti hišnik bližnje vojašnice jih je zalotil. Tatje pa so hitro šila in kopita pobrali, ne da bi pustili sledu za seboj.

(Stanovanja.) V Mariboru je že ali pa še bode v malih tednih nekaj novih hiš dogotavljenih. S tem bode več stanovanj na razpolaganje in je to le na korist mestu, kajti doslej tujcu ni bilo mogoče, da se naseli v našem mestu, ker ni našel stanovanja. Poslej pa jih najde ne sicer Bog zna, koliko, toda nekaj vendar-le da se lahko naseli za prvo silo. Posestnikom starih hiš pa to ni, kakor naznanja „M. Z.“, ljubo, a nam se zdi, da jim ne bode na škodo.

(Drava.) Na otoku pri Ormoži je nasled splav desek in ni ga bilo moči spraviti naprej, da-si so se splavarji celo noč napenjali. Še le v jutru, ko so jih ljudje zagledali, prihiteli so jim na pomoč ter so jim spravili splav srečno s peči.

(Obsodba.) Jurij Zorin, ki se je v letošnjem pustu ženil pri sv. Juriji na južni žel., pride na vislice, kakor se glasi njegova obsodba. Zločinec je imel znanje z neko žensko, a oba nista imela toliko, da bi obhajala gostijo. Za to pa je prežal Zorin v jutru, ko sta menila iti k poroki, ob cesti, naj bi si pridobil denarja, kolikor bi mu ga bilo treba. Prišla sta mu v tem nasproti mož in žena, ki sta se bila namenila na neko ženitovanje, ter ju je kar s kolom obdeloval. Vzel jima je potem nekaj denarja in srebrno uro ter odšel k poroki.

(Tabak.) Lansko leto se je pri nas izkadilo za 77 milj. gold. in sicer za blizu 2 milj. več, kakor leta 1886. Kolika potrata!

(Verska šola.) Prošnjo za versko šolo je podpisalo, kolikor se zna doslej, na Štajarskem 184 župnij. Podpisov je v njih 14.038 moških in 3006 ženskih, in če se tem prišteje še 716 občin, ter 35.114 moških in 19.626 ženskih podpisov, potem je to že močen glas, tak, da ga ne presliši zlehka tudi uho, ki je lastno liberalcev.

(Slovstvo.) J. Stritarjevih zbranih spisov je sedaj že 42 zvezkov prišlo na svetlo in tudi, kakor slišimo, 4. zvezek „Angeljčka“. Dobi se v „Kat. tiskarni“ v Ljubljani.

(Denar.) Goldinarji, izdani 7. julija 1866, veljajo še samo do dne 30. junija. Pozneje jih ne vzame več tudi c. kr. finančno ministerstvo na Dunaji.

(Redka prikazen.) V Zilski dolini na Koroškem je v dneh 5., 6. in 7. aprila rdeč sneg naletaval. Ljudje so seveda kar skimavali, kaj bi kje to pomenilo.

(Duhovske spremembe.) Č. g. Blaž Trunk, župnik v Slivnici pri Mariboru, stopi v stalni pokoj. Č. g. Fr. Črnenšek, kaplan v Loki, pride za kaplana v Kozje, č. g. Fr. Klepač, kaplan v Kozjem, pride pa za kaplana v Loko. Č. g. Andr. Zdolšek pa za kaplana na Pako.

Listič uredništva. G. V. J. v Št. J.: Hvala, v prih. pril., sicer pa poglejte št. 13 „Raz. stvari“, a dostavka nismo umeli. — G. F. S.—a. v M.: Vaše ime brali prvokrat v Vašem pismu, torej ni merila naša opazka na Vašo osebo. — G. J. S. v M.: Kaj moremo mi za to, če pri Vas ne vedó ljudje, da F ni V! — K sv. A.: Treba je bilo tako pristržiti, sicer . . ! — G. P. M.: Za ta list prepozno.

Loterijne številke:

V Gradcu 14. aprila 1888:	10, 39, 6, 55, 13
Na Dunaju	14, 40, 35, 19, 84

Javna zahvala.

Moja hiša in gospodarsko poslopje v Farovce št. 56 okraj slovenska Bistrica, mi je dne 3. aprila t. l. pogorelo. Bil sem zavarovan pri „Dunajskem zavarovalnem društvu“, katero je škodo takoj prav dobro vcenilo in mi danes že poplačalo po svojem glavnem zastopniku, g. Karolu Brezniku v Mariboru, Tegetthoff-ova ulica št. 32.

Primoran sem, da slavni dunajski zavarovalni družbi in tudi čast. glavnemu zastopniku, g. Karolu Brezniku izrekam svojo najpristržnejšo zahvalo in priporočam omenjeno zavarovalno družbo vsakemu, kateri si hoče dobro svoja poslopja zavarovati.

Farovce, dne 17. aprila 1888.

Gašpar Jemenšek, posestnik,

Hram je na prodaj

v Mariboru, v Koroški cesti hšt. 100; hram ima 8 hiš.